

der er Strid mellem Publikum og en Sagfører, kan Sagen indankes for Sagførerraadet, og dette vil da med bindende Virkning, som der staar i Lovforslaget, afgøre Striden mellem en Sagfører og hans Klient. Nu tror jeg nok, vi have haft saa mange Eksempler paa Misgreb fra Sagførernes Side og endnu mere saa mange Eksempler paa falsk Kollegialitet, der dækker over andre Sagførere — saaledes i de to berømte Sagførerraadskendelser —, at jeg har Ret til at sige, at det er ganske ubetryggende, at en Privatmand skal kunne dømmes af Sagførere for hele sit Forhold.

Jeg har derfor tilladt mig at stille Ændringsforslaget Nr. 13, om hvilket man i hvert Fald højst kan sige som en Bebrejdelse, at det er for skikkeligt, at det indrømmer alligevel endnu Sagførerne for meget. Ændringsforslaget gaar ud paa, at der foruden de 5 Sagførere — eventuelt nogle flere, da Raadet kan være større — skal indtræde 3 andre Mænd, nemlig 3 Landsretsdommere eller 2 Landsretsdommere og en sagkyndig Lægmand, som Meddomsmænd. Jeg tror, de Herrer ville være enige i, at det er en ret beskeden Forordning her er stillet, at ifald en Privatmand, en Borger, skal dømmes i en Strid med en Sagfører, skal han ikke dømmes af 5 Sagførerkolleger, men der maa ogsaa være nogen Betyggelse for ham i Form af 3 Landsretsdommere eller 2 Landsretsdommere og en Lægmand. Dette Forslag tillader jeg mig at anbefale paa 15 Medlemmers Vegne. Jeg haaber, at det høje Ting, hvorledes nu end Justitsministeren vil stille sig, vil være saa elskværdigt at forstaa, at dette er ikke en Partisag, det er en Sag, hvori man har at varetage Befolkningens Interesser.

Sveistrup: Ogsaa jeg har sammen med 14 andre Medlemmer stillet et i øvrigt ganske ubetydeligt Ændringsforslag til denne Behandling. Det stilles kun, for at der kan blive Lejlighed til at drøfte denne Sag i Fællesudvalget. Forslaget gaar ud paa, at ved Landsretterne kan det overdrages tre af Rettens Dommere at være Formænd for Nævningeretten; at Overdragelsen sker for et Aar ad Gangen og kan fornyes. Jeg anser det for hensigtsmæssigt, at dette Spørgsmaal kommer frem inden Fællesudvalget. Men jeg vil dog sige, at dersom der fra anden Side, navnlig fra den højtærede Ministers Side, maatte være Enighed med mig om, at Forslag af denne Beskaffenhed, saadanne mindre væsentlige Forslag, meget vel kunne

behandles i Fællesudvalget uden at være vedtagne af et af Tingene, er det min Hensigt at tage Forslaget tilbage.

Der er fra ærede Medlemmer, for hvilke det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) er Ordfører, fremsat en Række Ændringsforslag. Som det ærede Medlem meget rigtigt selv bemærkede, dele de sig i 2 Afdelinger. Den ene bestaar af mere principielle Ændringsforslag, som i deres Virkninger gaa ud paa at gøre Kløften mellem Folketinget og Landstinget i denne Sag større, end den er efter det Lovforslag, vi have vedtaget her ved anden Behandling. Men det vil dog vistnok staa klart for alle, at skal der knytte sig nogen virkelig Interesse til det Forsøg, der her gøres paa at faa en Retsreform, kan det ikke hjælpe, at man nu begynder med at gøre Kløften meget større. Det maa jo dog enhver, som har fulgt med de tidligere Forhandlinger, vide, at det jo sidst blev konstateret af Formanden for Fællesudvalget med alle Partiernes Billigelse — der var ingen, der modsatte sig det, det var et Udtryk for hele Fællesudvalgets lagttagelse paa dette Tidspunkt —, at det ikke kunde nytte at fortsætte Behandlingen af Proceskommissionens Forslag om en Retsreform. Naar nu Justitsministeren har besluttet sig til at optage Retsreformen i en ny Skikkelse, der medfører mindre Bekostning og mindre Besvær for Befolkningen, er det klart, at hvis man vil gøre Forsøg paa enten helt eller paa væsentlige Punkter at vende tilbage til det gamle, kan man lige saa godt lade være at gøre Forsøget. Jeg mener naturligvis ikke, at disse Forslag ere beregnede som en Slags Gift for Loven, eller at dette er Hensigten med at stille dem, men jeg mener dog, at de ville komme til at virke saaledes, og det er min hovedsagelige og væsentlige Grund til at fraraade Tinget at vedtage dem.

Hvad nu det angaar, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe) sagde om, at det vigtigste af Grundlovens Bud var det vedrørende Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen, saa vil jeg sige, at det vel nok ikke havde saa grumme meget at betyde med Grundlovens Løfteparagraffer, hvis det var det vigtigste. Hvordan forholder det sig nemlig nu? I København er Retsplejen adskilt fra Forvaltningen, men udenfor København er det ikke Tilfældet; i København er Dommer- og Politivirksomheden fuldstændig adskilte, udenfor København er denne fuldstændige Adskillelse ikke til Stede. Maa jeg spørge